

sin; men desværre har det ikke gjort Skridtet fuldt ud, hvorved der er fremkommet en besynderlig Halvhed i dets Standpunkt. Denne Halvhed bestaar deri, at det nu ligesom Venstre vel ønsker en generel Ordning for alle Tjenestemænd, men stadig ønsker ensidigt at fratage Udenrigsministeriets Tjenestemænd deres Bierhverv, dog først om to Aar. Dette er efter min Mening et ganske uholdbart Standpunkt, og det bliver ikke mere holdbart ved en Udtalelse om, at det er vanskeligt at ordne dette Spørgsmaal for alle Tjenestemændenes Vedkommende. Dette, at et Spørgsmaal er vanskeligt at løse, er jo ingen Grund til at lade det ligge. Det ser efter min Opfattelse ikke godt ud, om Befolkningen skulde faa den Tanke, at Rigsdagen er bange for at binde an med Tjenestemændenes samlede Hær, men derimod er meget modig overfor nogle faa Personer i Udenrigsministeriet. Sagen er dog ogsaa den, at der overhovedet ikke kan anføres nogen saglig Grund for at skabe en Særstilling for udenrigsministerielle Tjenestemænd. Som en Slags Nødgrund anføres, at de udenrigsministerielle Tjenestemænd paa Grund af deres Stilling kan komme i Besiddelse af vigtige Efterretninger, der kan være af Værdi for de Selskaber, i hvis Bestyrelser de sidder, og at man ikke kan tænke sig Muligheden af saadanne Forhold for Tjenestemænd i andre Administrationsgrene. Dette Argument er for de indviede ikke meget overbevisende. Alle ved eller burde vide, at i det moderne organiserede Samfund er et Udenrigsministerium ikke anlagt paa at være Nyhedscentral. Det gælder ikke for et Udenrigsministerium at kunne konkurrere med Dagspressen paa Informationsomraadet. For en Redaktion vilde Udenrigsministeriet staa som alt for langsomt virkende, men for det Samfund, i hvis Interesse det arbejder, er det af Betydning, at de Mænd, der er satte til at lede dets Forhold til Udlandet, uanfægtet af al Sensation støt og roligt informerer sig om Verdensbegivenhederne. For at sige det een Gang til: Der findes ingen Grund til at skabe en Særstilling for udenrigsministerielle Embedsmænd. Dette har Venstre indset, og Venstre har samtidig indset, at Tjeneste-

mandsloven af forskellige Grunde trænger til en Revision med Hensyn til dens § 44. Denne Erkendelse har fundet Udtryk i det klare og rene Standpunkt, som Venstre har indtaget. Flertallet kan jo bestemme, hvad det vil, men jeg tillader mig at tro, at Befolkningen ikke vil kunne forstaa Talen om en Særstilling og om en Reform om to Aar. Hvad Befolkningen kræver, er en almindelig og øjeblikkelig Revision. Den Halvhed, der kendetegner Flertallets Standpunkt, vil neppe kunne overbevise Befolkningen om en særlig Villie til Reform, og det er netop en saadan Villie, der kræves. Er det urigtigt at have Bierhverv, kan det ikke blive rigtigt, fordi en Person tilfældigvis er ansat i en anden Administrationsgren end Udenrigsministeriet. Det forekommer mig, at skal man i det hele taget i denne saglige Diskussion svinge sig op til den rene Morals luftige Tinder, er vel Venstre i denne Sag nærmere ved disse Regioner end Udvalgets Flertal.

Som jeg allerede har sagt, vil jeg her indskrænke mig til at gaa ind paa disse specielle Stridspunkter og lade de mindre væsentlige Detailler ligge.

Fraenkel: Naar den højtærede Minister erklærede, at han var forbavset over at finde mig mellem dem, som ønskede, at Ministeren skulde komme til Tinget med de enkelte Nyansættelser, inden han foretog dem, maa jeg sige, at jeg var ikke mindre forbavset over hele den formående og irettesættende Tone, i hvilken den højtærede Minister talte, og som f. Eks. fik sit Udtryk i Bemærkningen om, at han var utilfreds med min Optræden. Vi Rigsdagsmænd plejer ikke at „optræde“, vi plejer at sige vor Mening her. Det er det, vi er her for, og enten det nu behager den højtærede Minister eller ikke, saa agter jeg at fortsætte i den Retning og agter at stille mig ved Afstemningen, hvor det passer mig, og hvor jeg kan forsvare min Optræden uden noget som helst Hensyn til, om Ministeren kan forstaa den. Men jeg maa i Anledning netop af dette Punkt spørge Ministeren, naar han saa stærkt opholder sig over, at han maa vente i 6 Maaneder med disse Udnævnelser, hvis han ikke kan faa Lov til at besætte alle Po-